

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Vejnara a soudkyň JUDr. Lucie Bičákové a JUDr. PhDr. Aleny Novotné, Ph. D. ve věci

žalobkyně: **COFIDIS a. s.**, IČO 27179907
sídlem Bucharova 1423/6, 158 00 Praha 5
zastoupená advokátem Mgr. Markem Lošanem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **P. M.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx

o zaplacení 22 499,73 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 21. října 2025, č. j. 11 C 17/2025-50,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku II v napadené části na zaplacení zákonného úroku z prodlení ve výši 12% ročně z částky 18 697 Kč od 23. 5. 2025 do zaplacení **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 21. 10. 2025 soud I. stupně rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 18 697 Kč (*výrok I.*). Současně žalobu zamítl v části, v níž se žalobkyně na žalovaném domáhala zaplacení částky 3 802,73 Kč, kapitalizovaného úroku ve výši 2 332,10 Kč a úroku

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

z prodlení ve výši 12% ročně z částky 19 999,73 Kč od 23. 5. 2025 do zaplacení (*výrok II.*). Též žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 3 776 Kč (*výrok III.*)

2. Takto rozhodl o žalobě žalobkyně ze dne 23. 5. 2025 na zaplacení částky 22 499,73 Kč z titulu neuhrazeného spotřebitelského úvěru sjednaného dne 12. 3. 2024 s úvěrovým limitem 20 000 Kč, úrokem 37,90% ročně a splatností ve 12 měsíčních splátkách po 1 602 Kč, přičemž žalovaný uhradil pouze 5 495 Kč. Žalovanému byly v období od 13. 3. 2024 do 10. 6. 2024 vyplaceny prostředky v celkové výši 24 192 Kč a pro jeho prodlení byl úvěr ke dni 22. 5. 2025 zesplatněn; k úhradě byl vyzván dne 7. 5. 2025. Soud I. stupně zjistil, že žalobce při posuzování úvěruschopnosti vycházel z údajů o příjmu 30 000 Kč a výdajích 5 000 Kč měsíčně a provedl příslušné prověrky, avšak konkrétní příjmy a výdaje žalovaného nijak fakticky neověřil, resp. nebyl schopen to nijak doložit.
3. Soud I. stupně vyšel z ustálené judikatury Nejvyššího soudu, Ústavního soudu i Soudního dvora EU, podle níž je povinnost věřitele řádně a pečlivě posoudit úvěruschopnost spotřebitele zásadní ochranou spotřebitele a její porušení je v rozporu s dobrými mravy a zakládá absolutní neplatnost úvěrové smlouvy. V projednávané věci dospěl soud I. stupně k závěru, že žalobkyně sice tvrdila prověření příjmů, výdajů a registrů, avšak nepředložila žádné důkazy o jejich skutečném ověření, a proto úvěruschopnost žalovaného náležitě nezkoumala. Úvěrová smlouva byla shledána absolutně neplatnou a vztah byl vypořádán jako bezdůvodné obohacení podle § 2993 o. z. Žalobkyni byl přiznán pouze nárok na vrácení nesplacené jistiny ve výši 18 697 Kč, zatímco úroky, smluvní pokuty i úroky z prodlení byly zamítnuty, přičemž splatnost byla stanovena v obecné třídní pariční lhůtě.
4. O náhradě nákladů řízení soud I. stupně rozhodl podle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) a přiznal ji v poměrné části účastníku, který měl ve věci úspěch z 66,2%, tedy žalobkyni.
5. Žalobkyně podala proti výše uvedenému výroku II. odvolání, a to v části, v níž jí nebyl přiznán zákonný úrok z prodlení z částky 18 697 Kč. Namítla, že soud I. stupně pochybil, když z úřední povinnosti zkoumal, zda je žalovaný schopen vrátit bezdůvodné obohacení, a tím mu fakticky přiznal výhodu, aniž by žalovaný cokoliv tvrdil nebo dokazoval, čímž byla porušena rovnost účastníků řízení. Podle žalobkyně je na spotřebiteli, aby tvrdil a prokazoval své omezené možnosti plnění, jinak je na místě považovat pohledávku za splatnou a přiznat úrok z prodlení. Žalobkyně proto navrhla, aby odvolací soud změnil rozsudek tak, že žalovanému uloží povinnost zaplatit zákonný úrok z prodlení ve výši 12% ročně z částky 18 697 Kč od 23. 5. 2025 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.
6. Žalovaný se k odvolání nijak nevyjádřil. Ostatně zcela procesně neaktivní byl již v řízení před soudem I. stupně. K výzvě odvolacího soudu, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, jen uvedl, že není schopen celou částku zaplatit najednou a chtěl by se domluvit na splátkách. K tomu odvolací soud jen dodává, že výrok I napadeného rozsudku včetně lhůty k plnění není předmětem tohoto odvolacího přezkumu. Přezkoumávána je jen část výroku II.
7. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek podle § 212 a § 212a o. s. ř. za splnění podmínek dle § 214 odst. 3 o. s. ř. bez nařízení jednání a dospěl přitom k závěru, že odvolání není důvodné.
8. Na úvod odvolací soud konstatuje, že veškerá odvolací argumentace žalobkyně se koncentrovala toliko do polemiky se soudem I. stupně, zdali ten zvolil správný přístup v řešení otázky, jakou možnost splacení bezdůvodného obohacení měl žalovaný, což se samozřejmě promítlo do otázky přiznání zákonného úroku z prodlení. Žalobkyně argumentovala, že soud I. stupně nemohl sám zjišťovat možnosti žalovaného splácet jistinu, když ten svůj závazek po celou dobu uznával, přičemž tento svůj názor podpořil citací rozsudku krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2022, sp. zn. 24 Co 40/2022 i článku JUDr. Marka Jägera Ph.D. v *Právních rozhledech* (JÄGER,

Marek. Záhada splatnosti pohledávky na vydání bezdůvodného obohacení z neplatné smlouvy o spotřebitelském úvěru. *Právní rozhledy*, 2022, č. 23-24, s. 808-812).

9. Soud I. stupně se však při svém rozhodování správně přidržel judikatury Nejvyššího soudu, např. ze dne 20. 4. 2022, č. j. 33 Cdo 3675/2021-262, v němž je v bodě 17 uvedeno „*Obecně shrnuto, ustanovení § 87 zákona o spotřebitelském úvěru lze označit za speciální k obecné úpravě vydání bezdůvodného obohacení a upravuje soukromoprávní sankci poskytovatelů „lichvářských“ úvěrů spočívající v tom, že poskytovatel úvěru má nárok toliko na nesplacenou jistinu úvěru bez dalších smluvních úroků a poplatků, nadto v nové době splatnosti (buď mezi účastníky dohodnuté anebo soudem určené), která neodvisí od výzvy věřitele k plnění, nýbrž od možnosti dlužníka (spotřebitele); nárok na zákonné úroky z prodlení podle § 1970 o. z. mu vzniká teprve v okamžiku prodlení dlužníka s vrácením zbývajících částí jistiny spotřebitelského úvěru v době podle § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru. Účelem takové úpravy je ochrana spotřebitele před lichvářskými praktikami některých poskytovatelů spotřebitelských úvěrů.*“
10. Odvolací soud zastává názor, že nynější věc je nutno posuzovat právě tímto prizmatem, tedy hlediskem ochrany spotřebitele jako slabší smluvní strany. Ostatně, důvodem celé judikatury, která dovozuje absolutní neplatnost úvěrových smluv, u nichž věřitel dostatečně nezkoumal úvěruschopnost, je právě ochrana těchto dlužníků jako slabší strany. Tato zvláštní ochrana, již se těmto dlužníkům dostává ze strany justice, pak není považována za nerovnost účastníků řízení před soudem, jak se snaží žalobkyně v odvolání argumentovat.
11. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v odvolání nijak nerozporovala závěry soudu I. stupně ohledně toho, zda dostatečně prověřovala schopnost žalovaného splácet úvěr, jediná otázka, kterou musí odvolací soud vyřešit je, zda soud I. stupně postupoval správně, když rozhodl, že nebylo možno dovodit, že dlužník byl schopen splatit jistinu, a tudíž nemohl být v prodlení.
12. Odvolací soud především uvádí, že nebyl správný názor žalobkyně, který vyjádřila v odvolání, že soud I. stupně sám přistoupil ke zkoumání, v jaké finanční situaci se nacházel žalovaný, přičemž výsledkem tohoto zkoumání odůvodnil svůj závěr o tom, zda je či není žalovaný v prodlení. Z napadeného rozhodnutí soudu I. stupně není možné žádný takový závěr učinit, právě naopak, je v něm výslovně uvedeno, že „*Z důvodu nečinnosti žalovaného, který se k žalobě nevyjádřil, dále nemohl soud učinit žádná skutková zjištění k aktuálním majetkovým a výdělkovým poměrům žalovaného, a tedy k jeho možnostem vrátit poskytnutou jistinu.*“
13. Dále se odvolací soud neztotožnil s názorem žalobkyně, že je třeba presumovat, pakliže se žalovaný v průběhu soudního řízení nijak nevyjádřil, že uznával svůj závazek, a tedy byl schopen jistinu okamžitě splatit. Dle odvolacího soudu by takovýto výklad byl v rozporu s principem ochrany spotřebitele jako slabší smluvní strany v těchto sporech.
14. Tento výklad má ostatně oporu i v již ustálené judikatuře, např. v citovaném rozhodnutí Nejvyššího soudu č. j. 33 Cdo 3675/2021-262, kde je (v bodě 16.) uvedeno: „*Pokud spotřebitel vrací poskytnutou jistinu podle svých možností, nemůže se dostat do prodlení, což je hlavním cílem ochrany (teleologický výklad). V obecné rovině z uvedeného vyplývá, že dokud se spotřebitel nedostane do prodlení s vrácením poskytnuté jistiny, nemůže poskytovateli úvěru vzniknout nárok na zákonné úroky z prodlení podle § 1970 o. z. (logický výklad). Komentářová literatura uvedené rozvádí v tom směru, že důsledkem porušení povinnosti poskytovatele úvěru posoudit úvěruschopnost žadatele (a tedy soukromoprávní sankcí) je neplatnost smlouvy o spotřebitelském úvěru a to, že spotřebitel vrací jistinu úvěru podle svých možností. Pokud je spor o vrácení jistiny, rozhodne o jejím splácení soud.*“
15. Pokud tedy soud I. stupně dovodil, že žalovaný nebyl v prodlení, neboť nebyly známy jeho finanční a osobní poměry, a zároveň určil lhůtu ke splacení v obecné třídní pariční lhůtě, protože žalovaný se soudem nijak nekomunikoval, rozhodl správně.
16. Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně v rozsahu, v němž byl odvoláním napaden (§ 206 odst. 2 o. s. ř.) dle § 219 o. s. ř. potvrdil.

17. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn § 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o. s. ř. a contrario. Žalobkyně (odvolatelka) byla ve věci neúspěšná, protože jí nenáleží náhrada nákladů odvolacího řízení. Žalovanému, který by měl nárok na náhradu nákladů řízení, žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně za podmínek stanovených v § 237 o. s. ř.

Praha 30. dubna 2026

JUDr. Tomáš Vejnar v. r.
předseda senátu